

λό μου. Δεν ξέρω πειά που να πάω... Δεν έχω κανέναν!... 'Ηρθα σ' εσάς εδώ... 'Ηρθα να φάω μαζί σου...

ΜΑΡΙΝΑ, (στενοχωρημένη).—Μά...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Μην περιάζεσαι... Ήφερα κι' εγώ κάτι μαζί μου ('Αφίνει ένα πακέτο επάνω στο τραπέζι). Πές μου, τόν είδες;

ΜΑΡΙΝΑ.—'Ο καϊμένος... Είνε αξιολύτητος...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Αυτό τὸ κτήνος;... Μά δεν βλέπετε λοιπόν πόσο μ'έκανε δυστυχισμένη; 'Η ζωή μου ήταν σωστό μαρτύριο. Τὸ τέρας!... Νουμάς πὸς ζούσα μέσα σ'εμιά κόλαση!...

ΜΑΡΙΝΑ.—Μη λές τέτοια λόγια, 'Αννέττα...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Ηταν ένας εγωιστής! Νά, τί ήταν!... 'Όλοι οί άνδρες είνε εγωισταί... Μας θέλουν πάντα γλυκομίλητες, τρυφερές, υπάκουες... Πὼς είνε δυνατόν! Νουμάς πὸς έχουν δικήν. Μαρίνα;

ΜΑΡΙΝΑ, (ἀμφίβολα).—Ξέρω κι' ἐγώ!... 'Ισως...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Όχι! Είνε αδύνατον! 'Η ζήλεια του ήταν ἀνυπόφορη... Σ'ε ζήλευει ἐσένα ὁ άντρας σου;

ΜΑΡΙΝΑ.—'Όχι...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τί ετυχημένη πὸς εἶσαι!... 'Ο δικός μου μ'έβα σάνιζε, πολλές φορές μάλιστα ἐπύκνωσε τὸ χέρι του...

ΜΑΡΙΝΑ.—... Κι' ἔδινε μιά στά μοιτσα του.

ΑΝΝΕΤΤΑ, (ἐκκληκτική).—Πὼς τὸ ξέρεις;...

ΜΑΡΙΝΑ.—'Ελα, 'Αννέττα, ἡύχασε...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Νά ἡύχασο!... Ξέρω τί θά κάνω... Ξέρω πὼς θά δώσω ἕνα τέλος σ'αυτή τὴ μαρτυρική ζωὴ μου... Θά σκοταθῶ. Μαρίνα!...

ΜΑΡΙΝΑ.—Τί παιδί πὸς εἶσαι!... Κι' οί δύο σας κάνετε ἀναγκαστικά παιδιά... 'Αν ἤθελες νά φανῆς κι' ἐπὶ λίγο καλή, νά ἀναγορεύσεις μερικά σφάλματά σου...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Ποτέ! Δεν θέλω νά τὸν ἐκαισιδοῦν τὰ μάτια μου!

ΜΑΡΙΝΑ.—'Εμεῖς ἡ γυναῖκες ὡστόσο πρέπει νά παραδῶμε καμιά φορά...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Μ'αὐτὸς δεν είνε ἀνθρώπος!... Δεν μπορῶ νά ζήσω μαζί του πειά... Προτιμῶ νά μένω γιὰ πάντα μαζί σου. 'Εχεις ἀνάγκη ἀπὸ ὑπερήτρια; Πάρε με ἔμένα. Δεν τρώω πολύ, ξέρεις... Θά σ'ε βοηθῶ νά στρώνης τὸ τραπέζι... Θά ἰδῆς... Τί ὠμορφα πὸς θά είνε! 'Όπως τώρα πὸς εἴμαστε τρεῖς...

ΜΑΡΙΝΑ, (δειλιά).—'Αν εἴμαστε περισσότεροι;

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Εχεις κανένα καλεσμένο; 'Ακόμα καλύτερα! Θά ξεσκάσω λιγάκι. Εἶνε νέος;

ΜΑΡΙΝΑ.—Ναί.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Συμπληθρικός;

ΜΑΡΙΝΑ.—Πολύ.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τί συμπῶσι!

ΜΑΡΙΝΑ.—Θέλεις νά σοῦ τὸν συστήσω;

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Εἶνε ἐδῶ;

ΜΑΡΙΝΑ.—Ναί, Στάσος νά τὸν φωνάξω... (Φωνάζει δειλιά). Κύριε Στέφανε...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—'Εκείνος ἐδῶ!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας).—Κυρία μου;... (Μόλις βλέπει τὴν 'Αννέττα). 'Εκείνη ἐδῶ;...

ΜΑΡΙΝΑ.—Μά σταθῆτε λοιπόν. Μην κάνετε σάν παιδιά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΝΕΤΤΑ.—Ποτέ!... Ποτέ!...

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Τέρας! (Τρέχει καὶ κρύβεται στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Μαρίνας).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (στρίγγλι! (Μπαίνει πάλι στὴν κουζίνα)).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ, (ἐρχεται ἀπὸ τὴν κουζίνα).—'Ελυσσαν τὰ μακαρόνια...

ΜΑΡΙΝΑ.—Περικλή! Εἶνε ἐδῶ κι' ἡ γυναῖκα του!

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Τὸ ξέρω... Τὰ βλέπετε;... 'Εκεῖ καταλήγουν ἡ γκρίνες...

ΜΑΡΙΝΑ.—Τὸ σφάλμα εἶνε δικό του...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Ισως καὶ τὸν δύο... Κι' οί δύο φταίνε... 'Όταν πέσει ἡ γκρίνια σὸ σπῆτι, ἀπὸ παράδεισος γίνεται κόλαση!...

ΜΑΡΙΝΑ, (συλλογισμένη).—'Εχεις δικήν...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Ελα τώρα λοιπόν νά φάμε κι' ἄς ἐλπίσῃς πὸς δεν θά τοὺς μοιάξουμε...

ΜΑΡΙΝΑ.—Κι' ἐκείνοι;... 'Ο Στέφανος κι' ἡ 'Αννέττα;

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Αλήθεια... Τοὺς ἔξεχασα.

ΜΑΡΙΝΑ.—Δεν θέλουν νά συμπρωτωθοῦν...

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—'Α! Μά ἐδῶ μέσα, ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος! 'Αγχαλίασέ με σφιχτά!...

ΜΑΡΙΝΑ.—'Εγώ;

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Ναί, ὅπως θὴν μ'ἀγαποῦδες.

ΜΑΡΙΝΑ.—Μά... σ'ἀγαπῶ πάντα. (Τὸν ἀγκαλιάζει).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ, (φωνάζει).—Στέφανε!... Κυρία 'Αννέττα!...

(Βγαίνουν κι' οί δύο σὸ κατώφλι τῆς πόρτας). Γενική διαταγή. 'Αγχαλιασθῆτε κι' ἐσεῖς!... ('Ο Στέφανος προποικεῖται δεῖ δεν θέλει). Γρήγορα γιατί θά σᾶς ἀφῆσω ησυχικούς!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προχωρώντας).—Σ'ἀκούω γιὰ τί ἔχω πεθάνει τῆς πεινας... 'Όχι γιὰ τίποτε ἄλλο. Μὴ νομῖσεις πὸς ὑποχωρῶ. 'Εγὼ ἔχω χαρακτῆρα.

ΑΝΝΕΤΤΑ.—Κι' ἐγὼ τὸ κάνω γιατί πεινάω.

'Υπακούω σὸ στομάχι μου κι' ἔτσι στὴν καρδιά μου. ('Αγχαλιάζονται καὶ φιλιῶνται).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Κι' ὅστερα λένε πὸς ἡ πείνα εἶνε κακὸς σύμβουλος... Μαρίνα, ἀγάπη μου, γρήγορα,

τὸ φαί...

ΜΑΡΙΝΑ, (πὸς λάμπει ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς, τρέχει πρὸς τὴν κουζίνα).—'Αμείωσ, χρυσό μου! ('Ο Περικλῆς, ἡ 'Αννέττα κι' ὁ Στέφανος πὸς εἶναι μόνι γελῶν κυρῶ μὲ τὴν καρδιά τους. 'Ο Περικλῆς τοὺς σφιγγεῖ τὸ χέρι).

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Εἴσατε πρώτης τάξεως θεατρίνοι! 'Εύχαριστῶ πολύ, φίλοι μου. Εἶμαι τώρα βέβαιος δι, γιὰ τρεῖς μῆνες τουλάχιστο, ἡ Μαρίνα θά είνε...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—... Καλή σάν τὴν 'Αννέττα.

ΠΕΡΙΚΑΗΣ.—Κι' ἐπιθυμητὴ δίτος...

ΜΑΡΙΝΑ, (μπαίνοντας μὲ μιά πιπέτα).—... μακαρόνια!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΙΔΟΓΟΣ

(Τὸυ ΜΗΓΓΙΕΡΝΣΕΡΝ ΜΗΓΓΟΡΝΣΟΝ)

—Μέσ' σὸ δάσος ὅπου πῆγα—ἀκούς πατέρα;

—ἄδεια βῆχα τὴ φωλιά τὴν περσινή

καὶ καμιά, πουλιού, δεν ἀκούσα φωνή.

—Τὸ πουλί, πὸς μᾶς τραγοῦδαγε, παιδί μου,

λέρα πέταξε ἀπ' τῆς θάλασσας τὸ κῆμα—

καὶ, πὸς ξέρι μῆπως βῆχε ἐκεῖ τὸ μῆμα.

—Ποῦ νά πῆγε; γιατί πέταξε, πατέρα;

—Πάει, ξεστοτέρο ζητώντας φῶς κι' ἀέρα.

—Μά, πατέρα, νάσαι τάχα αὐτὸ σωστό

νά πηγαῖν μοναχό του, τὸ τρελλό,

τὴ στιγμή πὸς ἐμεῖς καθόμασθε ἐδῶ πάντα;

—Νέους ἔθνος ὁ 'Αλοῖλης τοῦ ζητάει

Νά τοὺς εὐθρῶ σ' ἄλλους κόποιους τώρα πάει

σάν γυρίσει θά τὸ ἀκούσουμε ξανά.

—Μ' ἂν πεθάνει μέσ' στῆς θάλασσας τὸ σάλο,

—Δεν περιάζει, γιατί πίσω του ἔρχεται ἄλλο.

ΑΦΙΕΡΩΣΙ

(Τὸυ SHELLEY)

'Όταν σπαλῶν ἡ γλυκεῖς, ἀγαπητῆς φωνῆς, ἡ μουσική τους ἀντηχεῖ στὴ μνήμη... 'Η μεροδῖες τῶν μενεξέδων τῶν γλυκῶν θὴν σιγαπτεθῶν ζοῦνε μέσα στὴν ἀσθησι ἀκόμα κι' ἀνασταῖνουν. Πλήθος ροδόφυλλα, νεκρὸ τὸ ὁδο σάν θά κλῖνη πᾶ στὸν ἀγαπημένον μας σκορπίου τὴν κλῖνη. 'Ετσι λᾶνω στῆς σκέψεις σου, σάν φῶζω φύγει πειά ὁ ἴδιος θάρρη ὁ 'Ερωτας νά κοιμηθῆ λαφριά.

LES PETITES FÉES

(Τὸυ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Μὲ τὰ μακρὰ σας τὰ μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες

μὲ νουνοῖσατε γλυκά, τὸν ἔπνο νά μὴ χάσῃ.

Μὲ τὰ μακρὰ σας τὰ μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες,

στὸ μαγεμένο δάσο.

Στὸ δάσο μὲ τὰ ἱερά, σάν σ'ε νᾶθ, ξεφτέρια,

Μοῖρες καλές, καλόγνωμες, μ' ἤφρατε κοιμιστὸ

καὶ κοιμιστὸ μου δώσατε ἀπ' τ' ἄγια σας τὰ χέρια

τὸ σῆπτρο νά βασίτω.

Κι' ἂν ξέρω τώρα, τὰ χρυσὰ τὰ σῆπτρα, τὰ τραγοῦδια

τοῦ δάσου,—πλάνη, μάγευμα, πὼς είνε, ὅμως πάλι

ἄς ἦταν πλάνη, μάγευμα, κλαῖο εἶνε μικρὸ παιδάκι

πὸς ὁ ἔπνος μου δεν βάσταξε σὸυ δάσου τὴν ἀγκάλη...

—Κι' ἄχ! νά κοιμόμουν πάλι.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(2255 π. Χ.)

I

'Αμα πὸς προβάλλει ὁ ἥλιος

τρέχω, πάω στὴ δουλειά

κι' ἄμα βασιλέμει ὁ ἥλιος:

καληνύχτα σας, παιδιά.

Σάν διφάσω, ἀπ' τὸ πηγάδι

πῶνα κροστᾶλλο νερό,

σκάθω σπέρνω καὶ χορταῖνω

ἀπ' τὸν ἴδιό μου ἀγόρ.

'Αμα πὸς προβάλλει ὁ ἥλιος

τρέχω πάω στὴ δουλειά...

—Γιὰ τὴ ζήση μας τί παίρνεις

τόσον κόπο βασιληά;...

II

Κόψε τ' ἄνθη τοῦ καιροῦ

πὸς δεν πέρασε ἀκόμα

πρῖν σκορπίσουμε σὸ χῶμα

κόψε τ' ἄνθη τοῦ καιροῦ.

Τὴ καλὰ προτοῦ ν' ἀκούσης

τοῦ πουλιού τοῦ θλιβεροῦ,

πὸς τὸ λένε Τικουεῖ

καὶ πὸς κλαῖοντας μᾶς λέει:

πᾶνε τ' ἄνθη τοῦ καιροῦ!...

Μετᾶφρ. ΑΙΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

Κάθε μου ἀγάτη ἀρνήθηκα, κάθε μου πίστι ἔχασα,

γυρῆμα ὄλων τοὺς βομῶνς πὸς ἄλλοτε εἶχα στήσι

καὶ τὸ Θεὸ πὸς μ' ἔπλασε κι' αὐτὸν ἀκόμα ἔξεχασα

Γιατί, ἀλλοίμονο! τρελλὰ ἐσένα ἔχω ἀγαπήσει...

